

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

3. prosince 2019 *

„Řízení o předběžné otázce – Směrnice 2014/59/EU – Bankovní unie – Ozdravné postupy a řešení krize úvěrových institucí a investičních podniků – Roční příspěvky – Výpočet – Nařízení (EU) č. 806/2014 – Prováděcí nařízení (EU) 2015/81 – Jednotný postup pro řešení krize úvěrových institucí a investičních podniků – Správní postup, do kterého jsou zapojeny vnitrostátní orgány a jiný subjekt Unie – Výlučná rozhodovací pravomoc Jednotného výboru pro řešení krizí – Řízení před vnitrostátními soudy – Absence včasného podání žaloby na neplatnost k unijnímu soudu – Nařízení v přenesené pravomoci (EU) 2015/63 – Vyloučení některých závazků z výpočtu příspěvků – Vzájemná propojenost několika bank“

Ve věci C-414/18,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (regionální správní soud pro Lazio, Itálie) ze dne 23. ledna 2018, došlým Soudnímu dvoru dne 22. června 2018, v řízení

Iccrea Banca SpA Istituto Centrale del Credito Cooperativo

proti

Banca d'Italia,

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení K. Lenaerts, předseda, R. Silva de Lapuerta, místopředsedkyně, J.-C. Bonichot, A. Arabadžev, E. Regan, P. G. Xuereb a L. S. Rossi, předsedové senátů, M. Ilešič, J. Malenovský, L. Bay Larsen (zpravodaj), T. von Danwitz, F. Biltgen, K. Jürimäe, C. Lycourgos a N. Piçarra, soudci,

generální advokát: M. Campos Sánchez-Bordona,

vedoucí soudní kanceláře: V. Giacobbo-Peyronnel, radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 30. dubna 2019,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Iccrea Banca SpA Istituto Centrale del Credito Cooperativo P. Messinou, A. Gemmou, F. Isgrò a A. Dentoni Litta, avvocati,
- za Banca d'Italia M. Mancinim, D. Messineem a L. Sciotttem, avvocati,

* Jednací jazyk: italština.

- za italskou vládu G. Palmieri, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s P. Gentilim a G. Rocchittou, avvocati dello Stato,
- za španělskou vládu S. Centeno Huerta a M. A. Sampol Pucurullem, jako zmocněnci,
- za Evropskou komisi V. Di Buccim a A. Steiblyté, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 9. července 2019,
vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 5 odst. 1 písm. a) a f) nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2015/63 ze dne 21. října 2014, kterým se doplňuje směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/59/EU, pokud jde o příspěvky předem do mechanismů financování k řešení krizí (Úř. věst. 2015, L 11, s. 44).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi Iccrea Banca SpA Istituto Centrale del Credito Cooperativo (dále jen „Iccrea Banca“) a Banca d'Italia (Italská národní banka) ve věci několika rozhodnutí a sdělení Italské národní banky, která se týkají placení příspěvků do italského vnitrostátního Fondu pro řešení krizí a do Jednotného fondu pro řešení krizí (SRF).

Právní rámec

Sedmá směrnice 83/349/EHS

- 3 Sedmá směrnice Rady 83/349/EHS ze dne 13. června 1983, založená na čl. 54 odst. 3 písm. g) Smlouvy o konsolidovaných účetních závěrkách (Úř. věst. 1983, L 193, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 58), byla zrušena směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2013/34/EU ze dne 26. června 2013 o ročních účetních závěrkách, konsolidovaných účetních závěrkách a souvisejících zprávách některých forem podniků, o změně směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/43/ES a o zrušení směrnic Rady 78/660/EHS a 83/349/EHS (Úř. věst. 2013, L 182, s. 19).
- 4 Článek 1 sedmé směrnice 83/349, ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/51/ES ze dne 18. června 2003 (Úř. věst. 2003, L 178, s. 16; Zvl. vyd. 17/01, s. 273, dále jen „směrnice 83/349“), stanovil:

„1. Členský stát nařídí každému podniku, který se řídí jeho vnitrostátním právem, aby sestavil konsolidovanou účetní závěrku a konsolidovanou výroční zprávu, pokud tento podnik (mateřský podnik)

- a) má většinu hlasovacích práv akcionářů nebo společníků v jiném podniku (dceřiném podniku);

nebo

- b) má právo jmenovat či odvolat většinu členů správního, řídicího nebo dozorčího orgánu jiného podniku (dceřiného podniku) a je zároveň akcionářem nebo společníkem takového podniku;

nebo

c) má právo uplatňovat rozhodující vliv na jakýkoli podnik (dceřiný podnik), jehož je akcionářem nebo společníkem ve smyslu smlouvy, kterou s ním uzavřel, nebo podle jeho stanov, společenské nebo zakladatelské smlouvy [...]

nebo

d) je akcionářem či společníkem jakéhokoli jiného podniku a
aa) většina členů správního, řídicího či dozorčího orgánu tohoto podniku (dceřiného podniku) [...] byla jmenována výhradně pomocí využití jejich hlasovacích práv

nebo

bb) vykonává na základě dohody uzavřené s ostatními akcionáři či společníky tohoto podniku (dceřiného podniku) většinu hlasovacích práv akcionářů a společníků v tomto podniku. [...]

[...]

2. S výjimkou případů uvedených v odstavci 1 mohou členské státy nařídit všem podnikům, které se řídí jejich vnitrostátním právem, sestavení konsolidované účetní závěrky a konsolidované výroční zprávy, pokud

a) tento podnik (mateřský podnik) může vykonávat nebo skutečně vykonává dominantní vliv nebo kontrolu nad jiným podnikem (dceřiný podnik), nebo

b) tento podnik (mateřský podnik) a jiný podnik (dceřiný podnik) jsou řízeny jednotně mateřským podnikem.“

5 Článek 2 směrnice 83/349 uváděl:

„1. Pro účely čl. 1 odst. 1 písm. a), b) a d) musí být k hlasovacím právům a jmenovacím a odvolacím právům mateřského podniku přičtena práva všech ostatních dceřiných podniků a práva náležející kterékoli osobě jednající vlastním jménem, ale na účet mateřského podniku nebo jiného dceřiného podniku.

2. Pro účely čl. 1 odst. 1 písm. a), b) a d) se od práv uvedených výše v odstavci 1 musí odečíst práva

a) příslušející k akciím nebo podílům držným na účet jakékoli osoby jiné než mateřský podnik nebo některý dceřiný podnik,

nebo

b) příslušející k akciím nebo podílům držným jako záruka, jsou-li tato práva vykonávána v souladu s přijatými pokyny nebo je-li držení těchto akcií nebo podílů pro držící podnik součástí běžné obchodní činnosti ve spojitosti s poskytováním půjček, za podmínky, že hlasovací práva jsou vykonávána v zájmu osoby poskytující záruku.

3. Pro účely čl. 1 odst. 1 písm. a) a d) musí být od souhrnu hlasovacích práv akcionářů nebo společníků dceřiného podniku odečtena hlasovací práva příslušející k akciím nebo podílům, které jsou v držení samotného podniku, jeho dceřiného podniku nebo osoby jednající vlastním jménem, ale na účet těchto podniků.“

Nariadení (EU) č. 575/2013

- 6 Článek 4 odst. 1 nariadení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 575/2013 ze dne 26. června 2013 o obezřetnostních požadavcích na úvěrové instituce a investiční podniky a o změně nariadení (EU) č. 648/2012 (Úř. věst. 2013, L 176, s. 1) uvádí:

„Pro účely tohoto nariadení se rozumí:

[...]

15) ‚mateřským podnikem‘:

- a) mateřský podnik ve smyslu článků 1 a 2 směrnice 83/349/EHS,

[...]

16) ‚dceřiným podnikem‘:

- a) dceřiný podnik ve smyslu článků 1 a 2 směrnice 83/349/EHS;

- b) dceřiný podnik ve smyslu čl. 1 odst. 1 směrnice 83/349/EHS a jakýkoli podnik, nad nímž mateřský podnik fakticky uplatňuje dominantní vliv.

Dceřiné podniky dceřiných podniků se rovněž považují za dceřiné podniky podniku, který je jejich původním mateřským podnikem;

[...]“

Směrnice 2014/59/EU

- 7 Článek 2 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/59/EU ze dne 15. května 2014, kterou se stanoví rámec pro ozdravné postupy a řešení krize úvěrových institucí a investičních podniků a kterou se mění směrnice Rady 82/891/EHS, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU a 2013/36/EU a nariadení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1093/2010 a (EU) č. 648/2012 (Úř. věst. 2014, L 173, s. 190), zní takto:

„Pro účely této směrnice se rozumí:

[...]

5. ‚dceřiným podnikem‘ dceřiný podnik ve smyslu čl. 4 odst. 1 bodu 16 nariadení (EU) č. 575/2013;

6. ‚mateřským podnikem‘ mateřský podnik ve smyslu čl. 4 odst. 1 bodu 15 písm. a) nariadení (EU) č. 575/2013;

[...]

26. ‚skupinou‘ mateřský podnik a jeho dceřiné podniky;

[...]“

8 Článek 102 odst. 1 směrnice 2014/59 uvádí:

„Členské státy zajistí, aby nejpozději do 31. prosince 2024 dosáhly [dostupné] finanční prostředky v rámci jejich mechanismů financování výše nejméně 1 % hodnoty pojištěných vkladů všech institucí povolených na jejich území. Členské státy mohou stanovit cílové úrovně, které tuto hodnotu překračují.“

9 Článek 103 odst. 1, 2 a 7 této směrnice stanoví:

„1. Za účelem dosažení cílové úrovně uvedené v článku 102 členské státy zajistí, aby od institucí povolených na jejich území, včetně poboček v Unii, byly příspěvky získány nejméně jednou ročně.

2. Příspěvek každé instituce je úměrný podílu celkové hodnoty jejích závazků (bez započtení kapitálu) po odečtení pojištěných vkladů na úhrnných závazcích (bez započtení kapitálu) všech institucí povolených na území daného členského státu po odečtení pojištěných vkladů.

Tyto příspěvky se upraví v poměru k rizikovému profilu institucí podle kritérií přijatých podle odstavce 7.

[...]

7. Komise je zmocněna přijímat akty v přenesené pravomoci podle článku 115, jimiž upřesní pojem příspěvků upravených v poměru k rizikovému profilu institucí, jak je uvedeno v odstavci 2 tohoto článku, s přihlédnutím ke všem těmto skutečnostem [...].“

Nařízení (EU) č. 806/2014

10 Bod 120 odůvodnění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 806/2014 ze dne 15. července 2014, kterým se stanoví jednotná pravidla a jednotný postup pro řešení krize úvěrových institucí a některých investičních podniků v rámci jednotného mechanismu pro řešení krizí a Jednotného fondu pro řešení krizí a mění nařízení (EU) č. 1093/2010 (Úř. věst. 2014, L 225, s. 1), uvádí:

„Jednotný mechanismus pro řešení krizí sdružuje [Jednotný výbor pro řešení krizí (dále jen ‚výbor‘)], Radu, Komisi a orgány příslušné k řešení krize zúčastněných členských států. Soudní dvůr má pravomoc přezkoumávat legalitu rozhodnutí přijatých výborem, Radou a Komisí v souladu s článkem 263 [SFEU] a pravomoc k určení jejich mimosmluvní odpovědnosti. Kromě toho má Soudní dvůr podle článku 267 [SFEU] pravomoc na žádost vnitrostátních soudních orgánů rozhodovat o předběžných otázkách týkajících se platnosti a výkladu aktů přijatých orgány, institucemi nebo agenturami Unie. Vnitrostátní soudní orgány by měly mít – v souladu s jejich vnitrostátními právními předpisy – pravomoc přezkoumávat legalitu rozhodnutí, která přijaly orgány příslušné k řešení krize ze zúčastněných členských států v rámci výkonu pravomocí jim svěřených tímto nařízením, a také pravomoc určit jejich mimosmluvní odpovědnost.“

11 Článek 54 odst. 1 nařízení č. 806/2014 stanoví:

„Na svém výkonném zasedání výbor:

[...]

b) přijímá veškerá rozhodnutí k uplatnění tohoto nařízení, pokud není v tomto nařízení stanoveno jinak.“

12 Článek 70 odst. 2 a 6 tohoto nařízení uvádí:

„2. Výbor každoročně, po konzultaci s ECB [Evropská centrální banka] nebo s vnitrostátním příslušným orgánem a v úzké spolupráci s vnitrostátními orgány příslušnými k řešení krize, vypočte jednotlivé příspěvky, aby zajistil, že příspěvky, které mají uhradit všechny instituce povolené na území všech zúčastněných členských států, nepřekročí 12,5 % cílové úrovně.

[...]

6. Použijí se akty v přenesené pravomoci, které upřesňují pojem příspěvků upravených v poměru k rizikovému profilu institucí, přijaté Komisí podle čl. 103 odst. 7 směrnice 2014/59/EU.“

Nařízení v přenesené pravomoci 2015/63

13 Body 8 a 9 odůvodnění nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 zní:

„(8) Výpočet příspěvků na individuální úrovni by vedl v případě skupin při určování základního ročního příspěvku jednotlivých subjektů skupiny k dvojímu započtení některých závazků, protože závazky související s dohodami, jež subjekty téže skupiny uzavřely mezi sebou, by byly součástí celkových závazků, které se berou v úvahu ke stanovení základního ročního příspěvku každého subjektu skupiny. Proto by v případě skupin mělo být stanovení základního ročního příspěvku dále specifikováno, aby se zohlednila vzájemná propojenost subjektů skupiny a předešlo se dvojímu započtení expozic uvnitř skupiny. [...]

(9) Pro účely výpočtu základního ročního příspěvku subjektu skupiny by se do celkových závazků, které se berou v úvahu, neměly zahrnout závazky plynoucí ze smlouvy, jež daný subjekt skupiny uzavřel s jiným subjektem, jenž je členem téže skupiny. Vyloučení těchto závazků by však mělo být možné pouze, je-li každý subjekt skupiny usazen v Unii, je zahrnut v téže konsolidaci v plném rozsahu, podléhá odpovídajícím centralizovaným postupům hodnocení, měření a kontroly rizika a neexistují-li současné či předvídatelné podstatné věcné či právní překážky bránící okamžitému splacení dotčených závazků, jakmile nabudou splatnosti. Tím by se mělo zabránit tomu, aby závazky byly vyloučeny ze základu pro výpočet příspěvků v případě, že neexistují záruky, že úvěrové expozice uvnitř skupiny by byly pokryty, jestliže se finanční situace skupiny zhorší. [...]

14 Článek 3 tohoto nařízení v přenesené pravomoci stanoví:

„Pro účely tohoto nařízení se použijí definice obsažené ve směrnici [...] 2014/59/EU. Pro účely tohoto nařízení se dále použijí tyto definice:

[...]

28) ‚podpůrným úvěrem‘ se rozumí úvěr poskytnutý podpůrnou bankou nebo prostřednictvím zprostředkující banky na nekonkurenční, neziskové bázi za účelem prosazování cílů veřejné politiky ústřední nebo regionální vlády v členském státě;

[...]“

15 Článek 5 odst. 1 daného nařízení v přenesené pravomoci uvádí:

„Při výpočtu příspěvků uvedených v čl. 103 odst. 2 směrnice 2014/59/EU se nezapočítají tyto závazky:

- a) vnitroskupinové závazky plynoucí z transakcí uzavřených mezi určitou institucí a další institucí, která je součástí téže skupiny, jsou-li splněny všechny tyto podmínky:
 - i) každá z institucí je usazena v Unii;
 - ii) každá z institucí podléhá stejnému konsolidovanému dohledu podle článků 6 až 17 nařízení (EU) č. 575/2013 v plném rozsahu a podléhá přiměřeným centralizovaným postupům hodnocení, měření a kontroly rizika a
 - iii) neexistuje žádná současná nebo předvídatelná podstatná věcná nebo právní překážka, která by bránila rychlému vyrovnání závazku v době jeho splatnosti;

[...]

- f) v případě institucí poskytujících podpůrné úvěry závazky zprostředkovatele vůči původní nebo jiné podpůrné bance nebo jinému zprostředkovateli a závazky původní podpůrné banky vůči subjektům, které jí poskytují finanční prostředky, v míře, v níž je hodnota těchto závazků vyrovnána podpůrnými úvěry dané instituce.“

Prováděcí nařízení (EU) 2015/81

16 Článek 4 prováděcího nařízení Rady (EU) 2015/81 ze dne 19. prosince 2014, kterým se stanoví jednotné podmínky uplatňování nařízení č. 806/2014 (Úř. věst. 2015, L 15, s. 1), uvádí:

„Pro každé příspěvkové období výbor po konzultaci s ECB nebo vnitrostátními příslušnými orgány a v úzké spolupráci s vnitrostátními orgány příslušnými k řešení krize vypočte roční příspěvek splatný každou institucí, a to na základě roční cílové úrovně fondu. [...]“

17 Článek 5 tohoto prováděcího nařízení stanoví:

„1. Výbor oznamuje relevantním vnitrostátním orgánům příslušným k řešení krize svá rozhodnutí o výpočtu ročních příspěvků institucí povolených na jejich příslušných územích.

2. Po obdržení oznámení podle odstavce 1 sdělí každý vnitrostátní orgán příslušný k řešení krize každé instituci povolené v jeho členském státě rozhodnutí výboru o výpočtu ročního příspěvku splatného danou institucí.“

18 Článek 6 daného prováděcího nařízení uvádí:

„Výbor stanoví formáty údajů a sdělení, které mají instituce použít ke sdělování informací nezbytných pro účely výpočtu ročních příspěvků, aby zlepšil srovnatelnost sdělovaných informací a efektivitu zpracování obdržených informací.“

Spor v původním řízení a předběžná otázka

19 Iccrea Banca je banka, která stojí v čele sítě úvěrových institucí a její úlohou je podporovat operace mimo jiné družstevních úvěrových bank v Itálii.

20 Za tímto účelem poskytuje těmto bankám platební služby, služby elektronických peněz, vypořádání a úschovy cenných papírů, jakož i jiné služby finančního charakteru a působí jako finanční centrála družstevního úvěrového systému. Jakožto finanční centrála nabízí zejména výše uvedeným bankám

řadu služeb pro strukturovaný přístup k zajištěnému financování, jež nabízí ECB a trh. V tomto kontextu vytvořila skupinu, ke které se připojilo přibližně 190 družstevních úvěrových bank výhradně za účelem účasti na cílených dlouhodobějších refinančních operacích prováděných ECB.

- 21 Italská národní banka v rozhodnutích přijatých v letech 2015 až 2017 požadovala, aby Iccrea Banca zaplatila řádné, mimořádné a dodatečné příspěvky do italského vnitrostátního Fondu pro řešení krizí. Italská národní banka mimoto ve sdělení ze dne 3. května 2016 požadovala, aby Iccrea Banca zaplatila příspěvek předem do SRF na rok 2016, který byl stanoven v rozhodnutí výboru ze dne 15. dubna 2016. Ve sdělení ze dne 27. května 2016 upravila výši posledně uvedeného příspěvku na základě rozhodnutí výboru ze dne 20. května 2016.
- 22 Iccrea Banca podala k předkládajícímu soudu žalobu proti těmto rozhodnutím a sdělením Italské národní banky. Tato žaloba zní rovněž na určení vhodného způsobu výpočtu částek, které má Iccrea Banca skutečně uhradit, a na vrácení částek, o kterých se tato banka domnívá, že byly uhrazeny neprávem.
- 23 Na podporu uvedené žaloby Iccrea Banca v podstatě tvrdí, že Italská národní banka vycházela z nesprávného výkladu čl. 5 odst. 1 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63. Pro účely výpočtu příspěvků dotčených v původním řízení tak zohlednila závazky související se vztahy mezi Iccrea Banca a družstevními úvěrovými bankami, ačkoli tyto závazky měly být z tohoto výpočtu vyloučeny na základě analogického použití ustanovení tohoto nařízení v přenesené pravomoci, která se týkají vnitroskupinových závazků nebo institucí poskytujících podpůrné úvěry. Tento chybný výklad rovněž vedl Italskou národní banku k tomu, že při sdělení údajů výboru nepoukázala na zvláštní povahu integrovaného systému, ve kterém působí Iccrea Banca, a příspěvek předem do SRF na rok 2016 byl tak vypočten nesprávně.
- 24 Předkládající soud zamítl námitku nedostatku pravomoci, kterou Italská národní banka vznesla stran žádostí týkajících se aktů Italské národní banky o příspěvcích předem do SRF na rok 2016. Svoji pravomoc k rozhodnutí v tomto ohledu dovedl ze skutečnosti, že Italská národní banka nejedná jako pouhý zprostředkovatel mezi výborem a úvěrovými institucemi. Italská národní banka tak v souladu s volbou, kterou učinil unijní normotvůrce, hraje aktivní a rozhodující úlohu jak ve fázi stanovení výše těchto příspěvků, tak ve fázi jejich vybírání. V tomto kontextu může Iccrea Banca získat konkrétní výhodu z přezkumu a nové definice skutečností, které musí Italská národní banka sdělit výboru za účelem výpočtu příspěvku, který má Iccrea Banca uhradit.
- 25 Za těchto podmínek se Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (regionální správní soud pro Lazio, Itálie) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Brání čl. 5 odst. 1, zejména písmena a) a f), nařízení v přenesené pravomoci [2015/63], vykládaný ve světle zásad nacházejících se v tomto právním předpise, ve směrnici [2014/59], v [nařízení č. 806/2014] a v článku 120 Smlouvy o fungování EU a na základě zásad rovného zacházení, zákazu diskriminace a proporcionality zakotvených v článku 21 Listiny základních práv Evropské unie, jakož i zákazu dvojího příspěvku pro účely výpočtu příspěvků podle čl. 103 odst. 2 směrnice [2014/59] použití stanoveného režimu vnitroskupinových závazků i v případě ‚faktické‘ skupiny, nebo každopádně v případě vzájemného propojení existujícího mezi institucí a jinými bankami téhož systému?

Může se, taktéž ve světle výše uvedených zásad, příznivější zacházení vyhrazené pro podpůrné závazky uvedené v článku 5 analogicky použít také na závazky banky tzv. ‚druhé úrovně‘ vůči ostatním bankám (úvěrového družstevního) systému, anebo musí tato posledně uvedená charakteristika instituce, která konkrétně působí jako ústřední instituce v rámci propojeného a integrovaného uskupení malých bank, a to i ve vztazích s ECB a s finančním trhem, na základě platných právních předpisů v každém případě vést k určité úpravě při předkládání finančních údajů ze strany vnitrostátního orgánu příslušného k řešení krize unijním orgánům a při určování příspěvků, které je instituce povinna platit do fondu pro řešení krizí na základě svých skutečných závazků a svého skutečného rizikového profilu?“

K přípustnosti žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

- 26 Italská vláda tvrdí, že žádost o rozhodnutí o předběžné otázce je v plném rozsahu nepřípustná, neboť předkládací rozhodnutí neobsahuje skutkové okolnosti vysvětlující důvody, pro které by mohlo být na Iccrea Banca nahlíženo tak, že řídí skupinu nebo poskytuje podpůrné úvěry ve smyslu použitelné unijní právní úpravy. Komise má za to, že tato žádost je nepřípustná pouze v rozsahu, v němž se týká příspěvků předem do SRF na rok 2016.
- 27 Je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora v rámci spolupráce Soudního dvora a vnitrostátních soudů platí, že potřeba dospět k výkladu unijního práva, který by byl pro vnitrostátní soud užitečný, vyžaduje, aby uvedený soud důsledně dodržoval požadavky kladené na obsah žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce, které jsou výslovně uvedeny v článku 94 jednacího řádu Soudního dvora (rozsudek ze dne 19. dubna 2018, Consorzio Italian Management a Catania Multiservizi, C-152/17, EU:C:2018:264, bod 21 a citovaná judikatura).
- 28 Především je tedy nezbytné, jak uvádí čl. 94 písm. a) jednacího řádu, aby předkládací rozhodnutí obsahovalo stručné vylíčení rozhodných skutečností tak, jak byly zjištěny předkládajícím soudem, nebo alespoň vylíčení skutkových okolností, na kterých jsou otázky založeny (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. dubna 2018, Consorzio Italian Management a Catania Multiservizi, C-152/17, EU:C:2018:264, bod 22 a citovaná judikatura).
- 29 V projednávaném případě předkládací rozhodnutí obsahuje skutkové okolnosti, které jsou dostatečné pro pochopení položené otázky i jejího rozsahu. V předkládacím rozhodnutí je zejména vylíčena povaha vztahů mezi Iccrea Banca a řadou družstevních úvěrových bank, které vedly předkládající soud k tomu, aby se obrátil na Soudní dvůr.
- 30 Pokud jde o argumenty italské vlády, které mají dokázat, že takto uvedené údaje nemohou prokázat, že Iccrea Banca splňuje podmínky pro vyloučení některých závazků podle čl. 5 odst. 1 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63, je třeba konstatovat, že jejich posouzení je neoddělitelně spjato s odpovědí, kterou je třeba poskytnout na žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, a že tedy ani ony nemohou mít za následek nepřípustnost této žádosti (obdobně viz rozsudek ze dne 17. ledna 2019, KPMG Baltics, C-639/17, EU:C:2019:31, bod 11).
- 31 Komise tvrdí, že unijní soudy mají výlučnou pravomoc rozhodovat o způsobech výpočtu příspěvků do SRF, a že žádost o rozhodnutí o předběžné otázce musí být tedy prohlášena za částečně nepřípustnou v souladu s judikaturou vyplývající z rozsudku ze dne 9. března 1994, TWD Textilwerke Deggendorf (C-188/92, EU:C:1994:90), jelikož Iccrea Banca nepodala včas žalobu na neplatnost proti rozhodnutím výboru o výpočtu jejího příspěvku předem do SRF na rok 2016.
- 32 Podle ustálené judikatury Soudního dvora je v rámci spolupráce mezi Soudním dvorem a vnitrostátními soudy zavedené článkem 267 SFEU věcí pouze vnitrostátního soudu, kterému byl spor předložen a jenž musí nést odpovědnost za soudní rozhodnutí, které bude vydáno, aby s ohledem na konkrétní okolnosti věci posoudil jak nezbytnost rozhodnutí o předběžné otázce pro vydání rozsudku, tak relevanci otázek, které Soudnímu dvoru klade. Týkají-li se tedy položené otázky výkladu unijního práva, je Soudní dvůr v zásadě povinen rozhodnout (rozsudek ze dne 4. prosince 2018, Minister for Justice and Equality a Commissioner of An Garda Síochána, C-378/17, EU:C:2018:979, bod 26 a citovaná judikatura).
- 33 Předběžnou otázku týkající se výkladu však nelze považovat za přípustnou, je-li zjevné, že jejím jediným cílem je umožnit předkládajícímu soudu, aby rozhodl o otázce, která na základě unijního práva nespadá do pravomoci vnitrostátních soudů.

- 34 V tomto ohledu je třeba uvést, že i když se položená otázka týká výkladu čl. 5 odst. 1 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63, ve světle zejména směrnice 2014/59, která stejně jako toto nařízení v přenesené pravomoci stanoví určitá pravidla relevantní pro výpočet příspěvků do vnitrostátních fondů pro řešení krizí i pro výpočet příspěvků do SRF, týká se rovněž nařízení č. 806/2014, které stanoví pouze pravidla týkající se jednotného mechanismu pro řešení krizí, jehož je SRF součástí. Tato otázka se mimoto částečně týká předkládání finančních údajů vnitrostátním orgánem příslušným k řešení krize „orgánům Společenství“.
- 35 Jeví se tedy, že některé aspekty uvedené otázky se konkrétně týkají výpočtu příspěvků do SRF.
- 36 Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že předkládající soud považuje požadovaný výklad pravidel pro tento výpočet za nezbytný k upřesnění, jakým způsobem měla Italská národní banka zasáhnout do postupu určení a výběru příspěvků předem do SRF na rok 2016. Uvedený soud má tak za to, že musí rozhodnout o tomto zásahu jak ve fázi postupu, která předchází přijetí rozhodnutí výboru o výpočtu těchto příspěvků, kdy má zejména určit, jaké informace měla Italská národní banka výboru předat, tak ve fázi postupu, která následuje po přijetí těchto rozhodnutí výboru a je věnována výběru uvedených příspěvků, v rozsahu, v němž by odpověď Soudního dvora na položenou otázku mohla případně vést ke konstatování neplatnosti rozhodnutí přijatých Italskou národní bankou v návaznosti na uvedená rozhodnutí výboru.
- 37 Pokud jde zaprvé o aspekty žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce, které mají předkládajícímu soudu umožnit rozhodnout o zásahu Italské národní banky ve fázi postupu, která předcházela přijetí rozhodnutí výboru o výpočtu příspěvků předem do SRF, je třeba připomenout, že článek 263 SFEU svěřuje Soudnímu dvoru Evropské unie výlučnou pravomoc k přezkumu legality aktů institucí a jiných subjektů Unie, k nimž patří i výbor (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. prosince 2018, Berlusconi a Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:1023, bod 42).
- 38 Případné zapojení vnitrostátních orgánů do procesu vedoucího k přijetí takových aktů nemůže zpochybnit jejich kvalifikaci jako unijních aktů, pokud akty přijaté vnitrostátními orgány představují fázi postupu, v němž instituce nebo jiný subjekt Unie jako jediný vykonává pravomoc k přijetí konečného rozhodnutí, aniž je vázán přípravnými akty nebo návrhy vnitrostátních orgánů (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. prosince 2018, Berlusconi a Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:1023, bod 43).
- 39 V takovém případě, kdy unijní právo zavádí výlučnou rozhodovací pravomoc instituce nebo jiného subjektu Unie, je totiž na unijním soudu, aby na základě své výlučné pravomoci k přezkumu legality unijních aktů podle článku 263 SFEU rozhodl o legalitě konečného rozhodnutí přijatého dotčenou institucí nebo jiným subjektem Unie a k zajištění účinné soudní ochrany zúčastněných přezkoumal případné vady, kterými jsou stíženy přípravné akty nebo návrhy vnitrostátních orgánů, jimiž by mohla být dotčena platnost tohoto konečného rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. prosince 2018, Berlusconi a Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:1023, bod 44).
- 40 Z výkladu článku 263 SFEU ve světle zásady loajální spolupráce mezi Unií a členskými státy, která je zakotvena v čl. 4 odst. 3 SEU, vedle toho vyplývá, že akty přijaté vnitrostátními orgány v rámci takového postupu, jaký je uveden v předchozích bodech tohoto rozsudku, nemohou podléhat přezkumu soudů členských států (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. prosince 2018, Berlusconi a Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:1023, bod 47).
- 41 Soudní dvůr v této souvislosti rozhodl, že rozhodne-li se unijní normotvůrce pro správný postup, v rámci něhož mají vnitrostátní orgány přijímat přípravné akty pro konečné rozhodnutí unijního orgánu, jež zakládá právní účinky a může nepříznivě zasáhnout do právního postavení dotčeného, má v úmyslu zavést zvláštní mechanismus spolupráce mezi tímto orgánem a těmito vnitrostátními orgány spočívající na výlučné rozhodovací pravomoci unijního orgánu (rozsudek ze dne 19. prosince 2018, Berlusconi a Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:1023, bod 48).

- 42 Nezbytným předpokladem účinnosti takového rozhodovacího procesu je přitom jednotný soudní přezkum, který vykonávají pouze unijní soudy až po přijetí rozhodnutí unijního orgánu, kterým se končí správní postup, tedy rozhodnutí, které jako jediné může zakládat závazné právní účinky, jimiž mohou být dotčeny zájmy žalobce tím, že podstatným způsobem změní jeho právní postavení (rozsudek ze dne 19. prosince 2018, Berlusconi a Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:1023, bod 49).
- 43 Pokud jde konkrétně o akty vnitrostátních orgánů příslušných k řešení krize, které byly přijaty před výpočtem příspěvků předem do SRF, je třeba uvést, že tyto příspěvky jsou vypočítávány a vybírány v rámci postupu zavedeného nařízením č. 806/2014 a prováděcím nařízením 2015/81.
- 44 Článek 54 odst. 1 nařízení č. 806/2014 stanoví, že na svém výkonném zasedání výbor přijímá veškerá rozhodnutí k uplatnění tohoto nařízení, pokud není v tomto nařízení stanoveno jinak.
- 45 Z článku 70 odst. 2 téhož nařízení a z článku 4 prováděcího nařízení 2015/81 vyplývá, že přísluší výlučně výboru po konzultaci s ECB nebo s vnitrostátním příslušným orgánem a v úzké spolupráci s vnitrostátními orgány příslušnými k řešení krize vypočítat každoročně jednotlivé příspěvky předem každé instituce povolené na území všech zúčastněných členských států.
- 46 Kromě toho z článku 6 tohoto prováděcího nařízení vyplývá, že informace požadované pro výpočet těchto příspěvků jsou shromažďovány prostřednictvím formátů údajů a sdělení stanovených výborem a doplněných dotčenými institucemi.
- 47 Vzhledem k těmto skutečnostem se jeví, že pokud jde o výpočet příspěvků předem do SRF, výbor jako jediný vykonává pravomoc k přijetí konečného rozhodnutí a vnitrostátní orgány příslušné k řešení krize pouze, jak uvedl generální advokát v bodech 40 a 41 svého stanoviska, poskytují výboru operativní podporu. I když se výbor může obrátit na tyto orgány za účelem usnadnění stanovení výše příspěvku předem splatného institucí a i když tyto orgány musí každopádně za tímto účelem s výborem spolupracovat, posouzeními, která by případně při této příležitosti mohly provést ohledně situace instituce, nemůže být výbor v žádném případě vázán.
- 48 V důsledku toho má jediné unijní soud pravomoc posoudit při přezkumu legality rozhodnutí výboru, které stanoví výši jednotlivého příspěvku instituce předem do SRF, zda je akt přijatý vnitrostátním orgánem příslušným k řešení krize při přípravě takového rozhodnutí stižen vadami, jimiž může být dotčeno toto rozhodnutí výboru, aniž může provést přezkum tohoto vnitrostátního aktu vnitrostátní soud (obdobně viz rozsudek ze dne 19. prosince 2018, Berlusconi a Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:1023, bod 57).
- 49 Tento závěr nemůže být zpochybněn upřesněním uvedeným v bodě 120 odůvodnění nařízení č. 806/2014, podle kterého by vnitrostátní soudní orgány měly mít pravomoc přezkoumávat legalitu rozhodnutí, která přijaly orgány příslušné k řešení krize z členských států v rámci výkonu pravomocí jim svěřených tímto nařízením.
- 50 Jak uvedl generální advokát v bodě 54 svého stanoviska, na toto upřesnění je totiž s ohledem na rozdělení soudní příslušnosti plynoucí z primárního práva, na které tento bod odůvodnění ostatně odkazuje připomenutím výlučné pravomoci Soudního dvora Evropské unie přezkoumávat legalitu rozhodnutí přijatých výborem, třeba nahlížet tak, že se týká pouze vnitrostátních aktů přijatých v rámci postupu, ve kterém toto nařízení svěřilo vnitrostátním orgánům příslušným k řešení krize vlastní rozhodovací pravomoc.
- 51 Vnitrostátní soud mimoto nemůže právoplatně vnitrostátnímu orgánu příslušnému k řešení krize nařídit, jakým způsobem má zasáhnout před přijetím rozhodnutí výboru o výpočtu příspěvků předem do SRF.

- 52 V této souvislosti je třeba připomenout, že s ohledem na nezbytnou jednotnost soudního přezkumu takových rozhodnutí výboru není pro výlučnost pravomoci unijních soudů relevantní druh vnitrostátního právního prostředku použitého k podrobení přípravných aktů přijatých vnitrostátními orgány přezkumu soudem členského státu ani povaha bodů návrhových žádání nebo žalobních důvodů uplatněných za tímto účelem (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. prosince 2018, Berlusconi a Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:1023, bod 51).
- 53 Pokud by přitom vnitrostátní soud případně vydal příkaz, který by vnitrostátnímu orgánu příslušnému k řešení krize ukládal povinnost jednat při jeho zásahu před přijetím rozhodnutí výboru o výpočtu příspěvků předem do SRF určitým způsobem, byla by tím dotčena jednotnost tohoto soudního přezkumu, neboť by vzniklo nebezpečí, že tento vnitrostátní soud a unijní soudy, které by mohly být později vyzvány, aby incidenčně posoudily legalitu tohoto zásahu při přezkumu případné žaloby na neplatnost podané proti tomuto rozhodnutí výboru podle článku 263 SFEU, provedou v témže řízení protichůdná posouzení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. prosince 2018, Berlusconi a Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:1023, bod 50).
- 54 Unijní právo tak brání tomu, aby předkládající soud rozhodl o legalitě zásahu Italské národní banky ve fázi postupu předcházející přijetí rozhodnutí výboru o výpočtu příspěvků předem do SRF na rok 2016.
- 55 Pokud jde zadruhé o aspekty žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce, které mají předkládajícímu soudu umožnit rozhodnout o zásahu Italské národní banky ve fázi postupu následující po přijetí rozhodnutí výboru o výpočtu příspěvků předem do SRF na rok 2016, je třeba konstatovat, že z článku 5 prováděcího nařízení 2015/81 vyplývá, že rozhodnutí výboru o výpočtu příspěvků institucí povolených na území členského státu předem do SRF jsou oznámena vnitrostátnímu orgánu tohoto členského státu příslušnému k řešení krize, který musí následně sdělit každé z těchto institucí rozhodnutí výboru o výpočtu jejího příspěvku.
- 56 Tomuto vnitrostátnímu orgánu příslušnému k řešení krize rovněž přísluší získávat podle čl. 67 odst. 4 nařízení č. 806/2014 od uvedených institucí příspěvky stanovené výborem.
- 57 Z výše uvedeného vyplývá, že po přijetí rozhodnutí výboru o výpočtu příspěvků předem do SRF jsou vnitrostátní orgány příslušné k řešení krize pověřeny pouze oznámením a výkonem tohoto rozhodnutí.
- 58 S ohledem na vlastní pravomoci výboru, které jsou připomenuty v bodech 44 a 45 tohoto rozsudku, nejsou tyto orgány v tomto kontextu oprávněny přezkoumávat výpočty uskutečněné výborem za účelem změny výše těchto příspěvků, a nemohou tedy po přijetí rozhodnutí výboru za tímto účelem znovu posuzovat rizikovou expozici instituce.
- 59 Stejně tak pokud by vnitrostátní soud mohl, jak to zvažuje předkládající soud, zrušit oznámení rozhodnutí výboru o výpočtu příspěvku instituce předem do SRF, které učinil vnitrostátní orgán příslušný k řešení krize, a to na základě pochybení při posouzení rizikové expozice této instituce, na kterém byl založen tento výpočet, zpochybnil by posouzení učiněné výborem, a v konečném důsledku by bránil výkonu tohoto rozhodnutí výboru v Itálii.
- 60 Vnitrostátní orgány příslušné k řešení krize, jakož i vnitrostátní soudy, které mají jejich činnost kontrolovat, přitom nemohou právoplatně přijímat rozhodnutí, která jsou v rozporu s rozhodnutími výboru o výpočtu příspěvků předem do SRF a která v praxi tato posledně uvedená rozhodnutí zbavují jejich účinku, neboť brání vybírání těchto příspěvků (obdobně viz rozsudek ze dne 14. prosince 2000, Masterfoods a HB, C-344/98, EU:C:2000:689, bod 52; rozsudek ze dne 20. listopadu 2008, Heuschen & Schrouff Oriental Foods Trading, C-375/07, EU:C:2008:645, bod 66, a rozsudek ze dne 6. listopadu 2012, Otis a další, C-199/11, EU:C:2012:684, body 50 a 51).

- 61 Nicméně pokud řešení sporu projednávaného vnitrostátním soudem závisí na platnosti rozhodnutí výboru, může tento soud v zásadě předložit Soudnímu dvoru předběžnou otázku týkající se platnosti tohoto rozhodnutí (obdobně viz rozsudek ze dne 14. prosince 2000, *Masterfoods a HB*, C-344/98, EU:C:2000:689, bod 57, a rozsudek ze dne 20. listopadu 2008, *Heuschen & Schrouff Oriental Foods Trading*, C-375/07, EU:C:2008:645, bod 68).
- 62 V tomto ohledu je nutno konstatovat, že ačkoli se některé aspekty předběžné otázky konkrétně týkají výpočtu příspěvků předem do SRF, předkládající soud se Soudního dvora netáže na platnost rozhodnutí výboru o výpočtu uvedených příspěvků na rok 2016. Z předkládacího rozhodnutí navíc vyplývá, že Iccrea Banca se před uvedeným soudem nedomáhala neplatnosti těchto rozhodnutí a uvedený soud nevyslovil pochybnosti o jejich platnosti.
- 63 Je třeba připomenout, že možnost právního subjektu dovolávat se v rámci žaloby podané u vnitrostátního soudu neplatnosti ustanovení obsažených v unijním aktu, který je základem pro přijetí vnitrostátního rozhodnutí, které vůči němu bylo přijato, každopádně předpokládá, že rovněž podal na základě čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU žalobu na neplatnost proti tomuto unijnímu aktu ve stanovené lhůtě, nebo že tak neučinil z důvodu, že bezpochyby nemá právo takovou žalobu podat (rozsudek ze dne 25. července 2018, *Georgsmarienhütte a další*, C-135/16, EU:C:2018:582, bod 17 a citovaná judikatura).
- 64 V tomto kontextu je přípustnost žaloby podané fyzickou nebo právnickou osobou proti aktu, který jí není určen, na základě čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU podmíněna zejména tím, že se jí tento akt bezprostředně a osobně dotýká (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. března 2018, *European Union Copper Task Force v. Komise*, C-384/16 P, EU:C:2018:176, bod 32 a citovaná judikatura).
- 65 V projednávaném případě byla sice rozhodnutí výboru o výpočtu příspěvků předem do SRF na rok 2016 určena v souladu s čl. 5 odst. 1 prováděcího nařízení 2015/81 Italské národní bance, ale Iccrea Banca byla bezpochyby těmito rozhodnutími bezprostředně a osobně dotčena.
- 66 Je totiž třeba připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora platí, že podmínka, podle které fyzická nebo právnická osoba musí být bezprostředně dotčena rozhodnutím, které je předmětem žaloby, jak je stanovena v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU, vyžaduje splnění dvou kumulativních požadavků, a to zaprvé aby napadené opatření bezprostředně zakládalo účinky pro právní postavení jednotlivce a zadruhé aby jeho adresátům pověřeným jeho provedením neponechávalo žádnou volnost uvážení, ale naopak aby toto provedení bylo čistě automatické povahy a vyplývalo výlučně z unijní právní úpravy, aniž by bylo třeba použít další zprostředkující předpisy (rozsudek ze dne 6. listopadu 2018, *Scuola Elementare Maria Montessori v. Komise*, *Komise v. Scuola Elementare Maria Montessori a Komise v. Ferracci*, C-622/16 P až C-624/16 P, EU:C:2018:873, bod 42, a rozsudek ze dne 5. listopadu 2019, *ECB a další v. Trasta Komerbanka a další*, C-663/17 P, C-665/17 P a C-669/17 P, EU:C:2019:923, bod 103).
- 67 Rozhodnutí výboru o výpočtu příspěvků předem do SRF na rok 2016 přitom bezprostředně zakládají účinky pro právní postavení Iccrea Banca v rozsahu, v němž stanoví výši příspěvku předem do SRF, který je povinná uhradit. Tato rozhodnutí mimoto neponechávají, jak vyplývá z bodů 55 až 58 tohoto rozsudku, žádnou volnost uvážení Italské národní bance, která musí od Iccrea Banca vybrat příspěvek odpovídající částce, která je v uvedených rozhodnutích pro tuto instituci stanovena, a není tedy oprávněna tuto částku změnit.
- 68 Dále je třeba připomenout, že jiné subjekty než adresáti rozhodnutí mohou tvrdit, že jsou osobně dotčeny, pouze tehdy, jsou-li tímto rozhodnutím zasaženy z důvodu určitých vlastností, které jsou pro ně zvláštní, nebo faktické situace, která je vymezuje vzhledem ke všem ostatním osobám, a tím je individualizuje způsobem obdobným tomu, jakým by byl individualizován adresát rozhodnutí (rozsudek ze dne 25. července 2018, *Georgsmarienhütte a další*, C-135/16, EU:C:2018:582, bod 31 a citovaná judikatura).

- 69 Tak je tomu v projednávané věci v případě Iccrea Banca, jelikož byla jmenovitě uvedena v příloze rozhodnutí výboru o výpočtu příspěvků předem do SRF na rok 2016.
- 70 Za těchto podmínek a v souladu se zásadou připomenutou v bodě 63 tohoto rozsudku by se Iccrea Banca mohla před vnitrostátním soudem domáhat neplatnosti rozhodnutí výboru o výpočtu příspěvků předem do SRF na rok 2016 pouze tehdy, kdyby rovněž podala na základě čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU ve stanovených lhůtách žalobu na neplatnost proti těmto rozhodnutím.
- 71 V tomto ohledu Tribunál v usnesení ze dne 19. listopadu 2018, Iccrea Banca v. Komise a Jednotný výbor pro řešení krizí (T-494/17, EU:T:2018:804), jež se stalo konečným, konstatoval, že Italská národní banka oznámila dne 3. května 2016 Iccrea Banca výši jejího příspěvku předem do SRF na rok 2016, jak byl vypočítán výborem, a že proti rozhodnutí výboru ze dne 15. dubna 2016 podala posledně uvedená žalobu na neplatnost opožděně.
- 72 Pokud jde o rozhodnutí výboru ze dne 20. května 2016, je třeba uvést, že vzhledem k tomu, že Iccrea Banca nepodala k Tribunálu žalobu na neplatnost proti tomuto rozhodnutí, nemůže se před vnitrostátním soudem domáhat neplatnosti uvedeného rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 25. července 2018, Georgsmarienhütte a další, C-135/16, EU:C:2018:582, bod 43).
- 73 Z výše uvedeného vyplývá, že předkládajícímu soudu nepřísluší, aby ve věci dotčené v původním řízení posuzoval slučitelnost rozhodnutí Italské národní banky s pravidly pro výpočet příspěvků předem do SRF, neboť uvedený soud nemůže podle unijního práva rozhodovat o přípravných aktech Italské národní banky pro tento výpočet, ani bránit získání příspěvku odpovídajícího částce stanovené v aktech výboru, jejichž neplatnost nebyla prokázána, od Iccrea Banca.
- 74 Je tudíž třeba konstatovat, že aspekty položené otázky, které se konkrétně týkají výpočtu příspěvků předem do SRF, musí být považovány za nepřipustné.
- 75 Tato otázka je naproti tomu přípustná v rozsahu, v němž se týká výpočtu řádných, mimořádných a dodatečných příspěvků do italského vnitrostátního Fondu pro řešení krize.

K předběžné otázce

- 76 Podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 103 odst. 2 směrnice 2014/59 a čl. 5 odst. 1 písm. a) a f) nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 musí být vykládány v tom smyslu, že závazky plynoucí z transakcí mezi bankou druhé úrovně a členy uskupení, které tvoří s družstevními bankami, kterým poskytuje různé služby, jsou vyloučeny z výpočtu příspěvků do vnitrostátního fondu pro řešení krize uvedených v tomto čl. 103 odst. 2.
- 77 Článek 102 odst. 1 směrnice 2014/59 stanoví, že členské státy zajistí, aby nejpozději do 31. prosince 2024 dosáhly finanční prostředky v rámci jejich mechanismů financování výše nejméně 1 % hodnoty pojištěných vkladů všech institucí povolených na jejich území.
- 78 Z článku 103 odst. 1 a 2 této směrnice vyplývá, že za účelem dosažení této cílové úrovně musí členský stát zajistit, aby od každé instituce povolené na jeho území byl získán příspěvek úměrný podílu celkové hodnoty jejích závazků, bez započtení kapitálu, po odečtení pojištěných vkladů na úhrnných závazcích, bez započtení kapitálu, po odečtení pojištěných vkladů všech institucí povolených na tomto území.
- 79 Článek 103 odst. 2 druhý pododstavec uvedené směrnice upřesňuje, že tyto příspěvky se upraví v poměru k rizikovému profilu institucí.

- 80 Pojem „příspěvky upravené v poměru k rizikovému profilu institucí“ může Komise podle čl. 103 odst. 7 téže směrnice upřesnit prostřednictvím aktů v přenesené pravomoci přijatých s přihlédnutím k řadě skutečností uvedených v tomto ustanovení.
- 81 Komise na základě tohoto zmocnění přijala článek 5 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63, který je nazvaný „Úprava základního ročního příspěvku podle rizikového profilu“ a stanoví vyloučení některých závazků z výpočtu příspěvků uvedených v čl. 103 odst. 2 směrnice 2014/59.
- 82 Zprvč čl. 5 odst. 1 písm. a) tohoto nařízení v přenesené pravomoci uvádí, že toto vyloučení musí být uplatněno na vnitroskupinové závazky plynoucí z transakcí uzavřených mezi určitou institucí a další institucí, která je součástí téže skupiny, jsou-li splněny některé dodatečné podmínky.
- 83 Ze samotného znění tohoto ustanovení vyplývá, že jej lze uplatnit pouze na transakce mezi dvěma institucemi náležejícími do téže skupiny.
- 84 Ačkoli nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 přímo nedefinuje pojem „skupina“, článek 3 tohoto nařízení v přenesené pravomoci upřesňuje, že pro účely tohoto nařízení se použijí definice uvedené ve směrnici 2014/59.
- 85 Pojem „skupina“ je v čl. 2 odst. 1 bodě 26 této směrnice definován jako „mateřský podnik a jeho dceřiné podniky“. Tyto dva posledně uvedené pojmy jsou definovány v čl. 2 odst. 1 bodech 5 a 6 uvedené směrnice odkazem na článek 4 nařízení č. 575/2013, který odkazuje na články 1 a 2 směrnice 83/349, kterým v podstatě odpovídá čl. 22 odst. 1 až 5 směrnice 2013/34.
- 86 Z těchto definic vyplývá, že vztah mateřského a dceřiného podniku předpokládá určitou formu kontroly, která znamená, že mateřský podnik disponuje většinou hlasovacích práv ve svém dceřiném podniku, právem jmenovat nebo odvolávat některé členy vedení tohoto dceřiného podniku nebo také dominantním vlivem nad uvedeným dceřiným podnikem.
- 87 Za těchto podmínek nelze tento vztah považovat za prokázaný na základě existence hospodářských vztahů, které odrážejí partnerství mezi několika institucemi, aniž jedna z nich kontroluje ostatní členy uskupení, které s těmito institucemi tvoří.
- 88 Na takové vztahy mezi institucemi, jaké uvádí předkládající soud, které sdružují banku druhé úrovně s jejími partnery a spočívají v poskytování různých služeb touto bankou druhé úrovně, tudíž nelze nahlížet tak, že umožňují prokázat existenci skupiny, v rámci které by mohly existovat „vnitroskupinové závazky“ ve smyslu čl. 5 odst. 1 písm. a) nařízení v přenesené pravomoci 2015/63.
- 89 Zadruhé čl. 5 odst. 1 písm. f) tohoto nařízení v přenesené pravomoci se týká některých závazků „v případě institucí poskytujících podpůrné úvěry“.
- 90 Pojem „podpůrný úvěr“ je v čl. 3 bodě 28 uvedeného nařízení v přenesené pravomoci definován jako úvěr poskytnutý podpůrnou bankou nebo prostřednictvím zprostředkující banky na nekonkurenční, neziskové bázi za účelem prosazování cílů veřejné politiky ústřední nebo regionální vlády v členském státě.
- 91 Vzhledem k tomu, že tato kritéria odkazují na zvláštní podmínky výkonu i na sledování určitých předem stanovených cílů, pouhá okolnost, že družstevní banky jsou součástí takového uskupení, jaké je dotčeno v původním řízení, neumožňuje prokázat, že banka druhé úrovně, která náleží k této skupině, může být považována za instituci poskytující podpůrné úvěry, což postačuje k vyloučení, že by část jejích závazků mohla splňovat podmínky uvedené v čl. 5 odst. 1 písm. f) nařízení v přenesené pravomoci 2015/63.

- 92 Zatřetí, ačkoli se předkládající soud domnívá, že čl. 5 odst. 1 písm. a) a f) tohoto nařízení v přenesené pravomoci musí být vykládán tak, že jej lze použít na situace, které lze postavit na roveň situacím uvedeným v tomto článku, i když nesplňují veškeré podmínky uvedené v těchto ustanoveních, je třeba konstatovat, že takový výklad je neslučitelný se zněním uvedených ustanovení.
- 93 Článek 5 odst. 1 uvedeného nařízení v přenesené pravomoci totiž nepřiznává příslušným orgánům diskreční pravomoc vyloučit některé závazky na základě úpravy podle rizikového profilu z příspěvků uvedených v čl. 103 odst. 2 směrnice 2014/59, ale naopak přesně uvádí podmínky, za kterých je závazek předmětem takového vyloučení.
- 94 Okolnost, že by tento výklad čl. 5 odst. 1 písm. a) nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 mohl vést k dvojímu započtení některých závazků, nemůže odůvodnit odlišný závěr, jelikož – jak uvádí bod 9 odůvodnění tohoto nařízení v přenesené pravomoci – Komise nezamýšlela zcela vyloučit jakoukoli formu dvojího započtení závazků a vyloučila takovou praxi jen v případě, že existují dostatečné záruky, že úvěrové expozice uvnitř skupiny budou pokryty, jestliže se finanční situace skupiny zhorší.
- 95 Stejně tak zohlednění zásad rovného zacházení, zákazu diskriminace a proporcionality, které byly uvedeny předkládajícím soudem, nemůže odůvodnit jiný výsledek, jelikož nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 odlišilo situace vykazující významné zvláštnosti přímo spojené s riziky, která vykazují dotčené závazky.
- 96 Vzhledem k výše uvedenému je třeba na položenou otázku odpovědět, že čl. 103 odst. 2 směrnice 2014/59 a čl. 5 odst. 1 písm. a) a f) nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 musí být vykládány v tom smyslu, že závazky, které plynou z transakcí mezi bankou druhé úrovně a členy uskupení, které tvoří s družstevními bankami, jimž poskytuje různé služby, aniž je kontroluje, a které nezahrnují úvěry poskytované na nekonkurenční a neziskové bázi za účelem prosazování cílů veřejné politiky ústřední nebo regionální vlády v členském státě, nejsou vyloučeny z výpočtu příspěvků do vnitrostátního fondu k řešení krize uvedených v tomto čl. 103 odst. 2.

K nákladům řízení

- 97 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

Článek 103 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/59/EU ze dne 15. května 2014, kterou se stanoví rámec pro ozdravné postupy a řešení krize úvěrových institucí a investičních podniků a kterou se mění směrnice Rady 82/891/EHS, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU a 2013/36/EU a nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1093/2010 a (EU) č. 648/2012, a čl. 5 odst. 1 písm. a) a f) nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2015/63 ze dne 21. října 2014, kterým se doplňuje směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/59/EU, pokud jde o příspěvky předem do mechanismů financování k řešení krizí, musí být vykládány v tom smyslu, že závazky, které plynou z transakcí mezi bankou druhé úrovně a členy uskupení, které tvoří s družstevními bankami, jimž poskytuje různé služby, aniž je kontroluje, a které nezahrnují úvěry poskytované na nekonkurenční a neziskové bázi za účelem prosazování cílů veřejné politiky ústřední nebo regionální vlády v členském státě, nejsou vyloučeny z výpočtu příspěvků do vnitrostátního fondu k řešení krize uvedených v tomto čl. 103 odst. 2.

Podpisy.